

seria de autor

Herta Müller

HERTA MÜLLER

Călătorie într-un picior

Traducere din germană de
CORINA BERNIC

HUMANITAS
fiction

Coperta: Angela Rotaru
Redactor: Alexandru Al. Şahighian

HERTA MÜLLER

REISENDE AUF EINEM BEIN

Copyright © Carl Hanser Verlag München 2009. First published by
Rotbuch 1989.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2010, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România

021/408 83 73, fax 021/408 83 74

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, Bucureşti

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MÜLLER, HERTA

Leagănul respiraţiei / Herta Müller; trad.: Alexandru Şahighian. –

Bucureşti: Humanitas Fiction, 2010

ISBN 978-973-689-362-9

I. Şahighian, Alexandru (trad.)

821.112.2-31

Însă nu mai eram tânăr

CESARE PAVESE

Sub dispozitivele radar care se învârteau pe cer, printre micile sate, erau postați soldați. Aici fusese granița celeilalte țări. Coasta abruptă care se înălța pe jumătate până la cer, tufele, liliacul de pe mal, toate acestea deveniseră pentru Irene capătul celeilalte țări.

Irene vedea cel mai clar acest capăt în apa care lovea malul și apoi se retrăgea. Care lovea scurt malul și se retrăgea îndelung, până departe, în spatele capetelor înotătorilor, ajungând să acopere cerul.

În această vară dezlânată Irene simțea pentru prima oară mai aproape de ea retragerea apei în depărtare decât nisipul de sub picioarele ei.

La fel ca și în celelalte veri, Irene vedea pe treptele coastei abrupte, unde pământul se fărâmița, tăbliile pe care scria: „Pericol! Alunecări de teren“.

În această vară dezlânată, avertizarea avea pentru prima oară mai puțin de-a face cu țărnul și, în schimb, mult mai mult cu Irene. Coasta abruptă

arăta ca și cum ar fi fost înălțată de soldați din bucăți de pământ și nisip, astfel încât vârtoarea, de oriunde ar fi fost, să nu pătrundă pe uscat.

Seara soldații erau beți. Mergeau înapoi și încolo. Sticlele zăngăneau în tufișuri. Departe de popicării, de rochiile de vară dansând în restaurante, soldații stăteau sub pâniile dispozitivelor radar. Acestea receptau doar lumina și jocul de culori din apă. Aparțineau graniței celeilalte țări, așa cum și soldații aparțineau graniței celeilalte țări.

Noaptea, cerul și apa erau identice.

Cerul strălucea neliniștit, cu stelele răsfirate, purtate de flux și reflux. Era negru și liniștit. Iar apa vuia.

Pe când apa se întunecase deja, iar valurile erau înalte, cerul rămânea gri până ce, de dedesubt, se ivea noaptea.

Irene se plimba câte două ore de-a lungul țărmului, până ce din cârciuma din sat se auzea muzica trupei rock. În fiecare seară câte două ore.

Vorba vine, plimbări.

În prima seară, Irene se uitase la cer și peste apă. Apoi, o tufă se mișcase altfel decât celelalte. Nu de la vânt.

În spatele tufei stătea un bărbat. Mai tare ca apa ce izbea în mal, dar totuși parcă șoptind, el spusese:

— Uită-te la mine. Nu fugi. Nu-ți fac nimic. Nu vreau nimic de la tine. Vreau doar să te privesc.

Irene se oprise în loc.

Bărbatul își freca mădularul. Gâfâia. Marea nu-i acoperea vocea.

Apoi, de pe unghiile degetelor i-a picurat ceva. Gura i se frânse, iar fața îi deveni moale și bătrână. Apa izbea în mal. Bărbatul închise ochii.

Irene îi întoarse spatele. Îi era frig. Văzu ridicându-se fum la capătul golfului, acolo unde erau bărcile.

Tufa se mișca în vânt. Bărbatul plecase.

Irene nu s-a dus la capătul golfului. Nu voia să vadă vreun om. Să nu vadă chip de om acolo unde erau bărcile, unde se ridica fumul.

Zilele care au urmat au fost luminoase și goale.

În toate acele zile, Irene a trăit în așteptarea serii. Serile legau strâns zilele una de alta. Carotida îi zvâcnea, la fel și pulsul și tâmplele. Serile legau zilele una de alta atât de strâns, încât aproape că era de-ajuns să țină laolaltă și acea vară dezlânată.

Serile nu fuseseră nicicum plimbări. Irene pășea pe acele ceasornicului.

Irene era punctuală.

Bărbatul era punctual.

În fiecare seară, bărbatul stătea pe jumătate ascuns de frunze în spatele aceleiași tufiș. Irene venea prin nisip. El era deja descheiat la pantaloni. Irene se oprea în loc.

El nu mai spunea nimic. Irene îl privea. El gâfâia. În fiecare seară dura la fel de mult. Marea nu-i

acoperea vocea. În fiecare seară, gura i se frângea în același mod. La fel și fața îi devenea moale și bătrână.

La fel și apa devenea mai zgomotoasă când el tăcea. Tufa se îmblânzea și ea la fel. Se mișca doar în vânt. În fiecare seară.

Irene l-a căutat în timpul zilei pe acest bărbat. Și seara, după ce el dispărea. L-a căutat prin apropierea crâșmelor. Și nu l-a zărit niciodată. Sau l-a văzut atât de des, încât nu l-a recunoscut, deoarece pe stradă și în cârciumi era un altul.

Ar fi putut fi dragoste. Dar în zilele dintre acele seri când se-ntâmpla asta, Irene nu găsisese alt cuvânt decât pe acela de *obișnuință*. Se simțea de parcă i-ar fi scăpat ceva. Ca și cum atunci, în golul dintre cer și nisip, ea nu s-ar fi dezmeticit bine. Cum ar putea să fie dragostea punctuală?

Irene l-a căutat pe acest bărbat și l-a găsit pe Franz.

Îl văzuse pe Franz în fața cârciumii mici de lângă calea ferată. Franz ședea pe jos, lângă intrare. Cu capul sprijinit de un scaun.

Franz mai mult zăcea decât ședea. Trupa rock cânta tare. Muzica te asurzea. Franz era beat.

Bețivul vorbea cu ochii pe jumătate închiși și privea cerul cu gura căscată. În fața lui se înșirau picioarele copiilor din sat. Zgâriate de tufele cu spini. Și desculțe.

Bețivul vorbea cu copiii pe germană. Și cu sine însuși.